



Et udsnit af tegneseriealbummet »Det Fille, Det Falle«, hvor Rune T. Kidde har lavet tekst og designet layout til H.C. Andersens »Nattergalen«.

HAN ER TEGNER OG BLIND

Fra han var barn, har tegneren Rune T. Kidde levet med frygten for at blive blind. Da mareriddet blev virkelighed, besluttede han, at han ikke ville lade sig slå ud. I dag er han måske den eneste i verden, der laver tegneserier uden at kunne se.

Af SUSANNE JØRGENSEN
Foto: JETTE SEEGER

Hist hvor vejen slår en bugt« synger telefon-svarener hos Marianne og Rune T. Kidde, inden man får lov til at aflevere sin besked. Og da aftalen er lavet, og man ankommer til Lellingevad Køge, viser det sig, at stedet lever op til telefonens lyrik: det gule hus, som hører under Vallø Gods, ligger med udsigt til store skove og marker med gumlende køer. Her i idyllen skaber Rune T. Kidde bl.a. sin store serie af tegneseriealbums over H. C. Andersens eventyr – uden selv at kunne se én eneste tegning.

Rune T. Kidde (T'et står for Torsten) har fra lille »vaded

rundt i kunst og kultur«, som han siger. Hans far er bogillustratoren Thormod Kidde, hans mor laver keramik og stoftryk og teater. Samtidig tilhører han med sine 33 år den generation, der har et tættere forhold til Mickey Mouse og Fedtmule end til »Palle alene i verden« og »Lille Sorte Sambo«. Han kan sin Anders And og begyndte meget tidligt selv at lave tegneserier.

– Det var et bevidst valg. Jeg har altid syntes, at min far er en af Danmarks bedste illustratører, så den genre ville jeg ikke begive mig ind på.

Nogen egentlig uddannelse har Rune Kidde ikke – han er samfundsfaglig student, »det kunne jeg godt have undværet, det var spild af tid« – tegn-

gerne blev hurtigt hans levevej. Han blev en af pionererne i det danske tegneseriemiljø, som nu trives frodigt, og hans satiriske eventyr for voksne har mange fans. At hans fantasi arbejder kringlet, ses bare af titlerne på hans albums: »Den lille Møghætte og Pudlen« og »Dolly Dyt og De Bøvede Bamser«, f.eks. Foruden at tegne, redigerede Rune Kidde også andres tegneserier, og han er bl.a. forfatter til en biografi over W. C. Fields.

– Jeg startede »Folkebevægelsen for W.C. Fields«. Han var fuldstændigt på tværs. Det er fascinerende!

Men hele tiden har Rune T. Kidde været klar over, at han måske arbejdede på lånt tid. For fra han var fem år, har han

Rune Kiddes kone, Marianne, hjælper ham med at redigere hans radiointerviews.
– I skal bare høre, hvor bølgerne går højt! siger de.



lidt af sukkersyge, og han har altid kendt risikoen for, at sygdommen kunne medføre blindhed.

Angsten var det værste

For halvandet år siden begyndte synet så at svinde, og i dag er alt, hvad han kan se, lidt lys gennem en tyk tåge.

– Det værste ved at have sukkersyge som barn var, at jeg altid var så afsindigt angst for, at jeg skulle blive blind. Når man er blevet blind, jamen, så er det sket, så er der egentlig ikke mere at være bange for.

Lægerne forsøgte at redde hans øjne ved tre operationer. Noget af synet fik Rune da også tilbage, men det røg igen i januar 1990.

– Efter den sidste operation blev jeg sendt hjem med besked om, at »nu kan du jo vente på, om det skulle blive bedre«. Men da der var gået tre uger, tænkte jeg, at nej, jeg vil ikke vente, og så købte jeg en stok og begyndte at gå ud for at møde mennesker.

– Jeg har holdt mig selv i gang. Det gælder om ikke at falde i søvn i sneen. Ikke miste glæden over, hvad man gør.

Måske har jeg reageret sådan, fordi jeg har slået nogle andre kolbøtter i mit liv. For 7–8 år siden var jeg alvorligt, dybt deprimeret. Jeg var helt nede og vende, men til sidst opdagede jeg, hvad der var værd at leve for, og hvad jeg skulle bruge mit liv til. De skabende ting er den energi-bølge, der holder mig oppe.

– Jeg er ikke blevet en anden, fordi jeg er blevet blind, det er kun nogle praktiske ting.

fortsættes side 102

Han er tegner og blind



– Det er min store ambition at blive fotograferet med lunden!, sagde Rune T. Kidde, og dén skyndte vi os at opfylde. Det udstoppede kræ fik han, da han i sommer besøgte en dyreudstopper på Færøerne.

vi skal igennem. Og jeg er ikke handicappet for de ting, der gør tilværelsen værd at leve: mennesker og kreativt arbejde.

En ting ad gangen

Alting er besværligt, alt skal arrangeres og planlægges på forhånd, men man må bare tage én ting ad gangen. Den første gang, man skal ud og spise frokost, tænker man: »Åh nej, hvordan finder jeg ud af, hvad der er salat, og hvad der er omelet?« Men man må gøre det, og folk er utroligt imødekommende.

I dag har Rune Kidde en tæt besat arbejdsdag. Han er med arbejder på radioprogrammet »Caramba« (sendes på P1 mandag, tirsdag, onsdag og

torsdag kl. 16.10), som han laver interviews til. Bl.a. tog han i sommer til Tønder for at interviewe sit store idol, Pete Seeger.

– Når jeg skal interviewe, fortæller jeg ikke inden, at jeg er blind. Jeg siger det stille og roligt, når jeg er kommet ud, og så snakker vi videre. Hvis man selv er udadventet og åben, så er andre det også.

Tegneserier laver Rune Kidde også stadigvæk. Det forgår på den måde, at han forfatter historien, indtaler den på bånd og meget nøje beskriver, hvordan hver side skal opbygges, hvordan stemningen er, og hvordan personer ser ud. En tegner laver så selve tegnearbejdet. Sammen med Peter Kielland har han netop udgivet albummet »Det Fille, Det Falle« med forskellige eventyr, og med Flemming Jeppesen og Lis L. Floding er han i gang med en stor serie albums bygget på H.C. Andersens eventyr.

– Det er enormt sjovt at lave tegneserier på den måde, for jeg skal fortælle en historie om hvert eneste billede. Det er hårdt men forløsende for mig.

Nej tak til pension

Nogle dage om ugen går Rune Kidde på et senblindekursus på Blindeinstituttet i Hellerup. Her lærer han maskinskrivning og punktskrift og forskellige praktiske ting.

– Som sædvanlig er jeg på tværs, fordi jeg arbejder og har travlt, så jeg næsten ikke har tid til at komme! Jeg ringede selv til Blindeinstituttet, for jeg fik ingen hjælp i starten, dér hvor krisen lige ramte. Så får jeg det sådan, at »nå, men så klarer jeg mig selv«. Invalidepension vil jeg ikke have, jeg kan sagtens forsørge mig selv. Det var i øvrigt næsten et problem at få lov til at arbejde, myndighederne kunne meget bedre overskue bare at give mig pension og placere mig i en krog.

Huset i Lellinge deler Rune med sin kone Marianne, der er afspændingspædagog. De to har holdt sammen i ti år og er et levende dementi på, at svær sygdom tit får ægteskaber til at gå itu.

– Det gør vores ikke, siger Marianne Kidde meget fast.

– Jeg tror simpelthen ikke på, at man i livet kan løbe fra problemerne. Lykken og glæden ligger også i dem. Man kommer tættere på hinanden, og man lever stærkere. Rune er utroligt god til at klare besværlighederne selv og tage ansvaret for dem. Han gør det lettere for mig.

– Det var en sorg for mig at miste synet, men det var det også for Marianne. Det er en krise for begge parter, siger Rune T. Kidde.

På spørgsmålet, om hun kan lade være med at have medli-

denhed med sin mand, svarer Marianne Kidde:

– Nej, ikke altid. Folk spørger altid, om det ikke er svært for mig, at Rune er blevet blind? Det, der er svært, er at håndtere mig selv og ikke falde i en mor-rolle-fælde. Man skal arbejde for, at den styrkebalance, der er i et parforhold, ikke ændres. Jeg skal ikke automatisk ordne alt for Rune.

– Jeg gør, hvad jeg kan for at sabotere medlidenheden, siger han.

– I forbindelse med mine tegneserier har der stået nogle steder, at »dén og dén har hjulpet Rune Kidde«. Gu' har de ej! Det er et ganske almindeligt samarbejde!

I sommer var Rune Kidde på Færøerne for at lave nogle radioprogrammer, og han blev begejstret for landet. Et andet af hans jobs er at skrive Anders And-historier, så han har fluks ladet et af Anders' eventyr foregå på »Færøerne«.

– På Færøerne viste der sig en dag en pragtfuld regnbue over det smaragdgrønne græs, som solens stråler spillede i. De andre i bilen råbte hurra! over det flotte syn, og jeg må indrømme, at jeg kom til at tude, fordi jeg ikke kunne se det. Jeg er ikke blevet fattigere, for jeg kunne da godt forestille mig, hvordan den regnbue så ud. Jeg er glad for, at jeg har kunnet se. Jeg har set det, jeg vil. ■

ADAM

